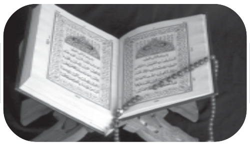

എ.വൈ.ആർ

സൂറ-17

അൽ ഇസ്റാഅ്

55. നിന്റെ നാഥൻ വാനഭുവനങ്ങളിലുള്ളവരെക്കുറിച്ചൊക്കെയും ഏറ്റം അറിയുന്നവനാകുന്നു. പ്രവാചകന്മാരിൽ ചിലരെ നാം ചിലരെക്കാൾ അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. നാം തന്നെയാണ് ദാവൂദിന്ന് സബൂർ നൽകിയത്.

وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَىٰ
بَعْضٍ ۖ وَآتَيْنَا دَاوُودَ زَبُورًا ﴿٥٥﴾

56. പ്രവാചകൻ അവരോടു പറയുക: അല്ലാഹുവിനെ കൂടാതുള്ള രക്ഷകരെന്നു നിങ്ങൾ ജൽപിക്കുന്നവരെ പ്രാർഥിച്ചു നോക്കുവിൻ. നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ദുരിതവും ദൂരീകരിച്ചു തരുവാൻ അവർക്കാവില്ല. മാറിത്തരുവാനുമാവില്ല.

قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنكُمْ
وَلَا تَحْوِيلًا ﴿٥٦﴾

57. ജനം വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്നവരുണ്ടല്ലോ, അവർ സ്വയം തന്നെ വിധാതാവിന്റെ പ്രീതി നേടാൻ മാർഗം തേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്; ആരാണവനോട് കൂടുതൽ അടുത്തവനാവുകയെന്ന്. അവർ അവന്റെ കാരുണ്യമാശിക്കുകയും ശിക്ഷ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. നിന്റെ നാഥന്റെ ശിക്ഷ ഭയപ്പെടേണ്ടതു തന്നെയാകുന്നു.

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ
رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ ۚ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٥٧﴾

58. ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പുനാളിനുമുമ്പ് നാം നശിപ്പിക്കുകയോ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യാത്തതായി ഒരു നാടുമില്ല. അക്കാര്യം മൗലിക പ്രമാണത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

وَإِن مِّن قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا
شَدِيدًا ۚ كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾

ഏറ്റം അറിയുന്നവനാകുന്നു = أَعْلَمُ നിന്റെ നാഥൻ = وَرَبُّكَ

വാനഭുവനങ്ങളിലുള്ളവരെക്കുറിച്ച് (ഒക്കെയും) = بِمَن فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ

പ്രവാചകന്മാരിൽ ചിലരെ = بَعْضَ النَّبِيِّينَ തീർച്ചയായും നാം അനുഗ്രഹിച്ചു, ശ്രേഷ്ഠതയരുളി = وَلَقَدْ فَضَّلْنَا

ദാവൂദിന്നു നാം(തന്നെയാകുന്നു) നൽകി(യത്) = وَآتَيْنَا دَاوُودَ (മറ്റു) ചിലരെക്കാൾ = عَلَىٰ بَعْضٍ ۖ

നിങ്ങൾ പ്രാർഥി(ച്ചു നോ)ക്കുവീൻ = ادْعُوا നീ (പ്രവാചകൻ അവരോട്) പറയുക = قُلِ സബൂർ (എന്ന വേദം) = زَبُورًا

അവനെ കൂടാതെ (ഉള്ള രക്ഷകരെന്ന്) = مِّن دُونِهِ നിങ്ങൾ ജൽപിക്കുന്നവരെ = الَّذِينَ زَعَمْتُم

വെളിവാക്കാൻ(ദൂരീകരിക്കാൻ) = كَشْفَ അവർ ഉടമപ്പെടുത്തുന്നില്ല, കഴിവില്ല (അവർക്കാവില്ല) = فَلَا يَمْلِكُونَ

മാറലും (മാറിത്തരുവാനും) = وَلَا تَحْوِيلًا നിങ്ങളിൽ നിന്ന് = عَنكُمْ (ഒരു) ദുരിത(വും), ക്ലേശം = الضُّرِّ

أُو۟لَـٰٓئِكَ ٱلَّذِينَ يَدْعُونَ = അവർ (ജനം) വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്ന(വർ) അക്കൂട്ടർ (ഉണ്ടല്ലോ)

يَبْتَغُونَ = അവർ (സ്വയം തന്നെ) തേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്

إِلَىٰ رَبِّهِمُ = അവരുടെ വിധാതാവി(ന്റെ പ്രീതി നേടാൻ)ങ്കലേക്ക് ٱلْوَسِيلَةَ = മാർഗം, മാധ്യമം, ഉപാധി

أَيُّهُمْ أَقْرَبُ = ആരാണ് കൂടുതൽ അടുത്തവൻ (ആവുക എന്ന്) وَيَرْجُونَ = അവർ ആശിക്കുന്നു, പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു

رَحْمَتَهُۥ = അവന്റെ കാരുണ്യം, അനുഗ്രഹം وَيَخَافُونَ = അവർ ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു عَذَابَهُۥٓ = അവന്റെ ശിക്ഷ

إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ = നിന്റെ നാഥന്റെ ശിക്ഷ كَانَ مَحْذُورًا = ഭയപ്പെടേണ്ടത്(തന്നെ) ആകുന്നു وَإِن مِّن قَرْيَةٍ = ഒരു നാടുമില്ല

إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا = നാം നശിപ്പിക്കുന്നവരാവാത്ത (നശിപ്പിക്കുകയോ)

قَبْلَ يَوْمِ ٱلْقِيَـٰمَةِ = ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപ്പു നാളിനു മുമ്പ്

أَوْ مُعَذِّبُوهَا = അല്ലെങ്കിൽ ശിക്ഷിക്കു(കയോ ചെയ്യാത്ത)ന്നവനാവാത്ത عَذَابًا شَدِيدًا = കഠിനമായ ശിക്ഷ

كَانَ ذَٰلِكَ = അത് ആ(കു)യിരിക്കുന്നു فِى ٱلْكِتَـٰبِ = ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ (മൗലിക പ്രമാണത്തിൽ)

مَسْطُورًا = രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്

55. മുൻസൂക്തത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച വിഷയവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ജനങ്ങൾ വെച്ചുപുലർത്തുന്ന ചില അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ധാരണകൾ തിരുത്തുകയാണീ സൂക്തവും അടുത്ത സൂക്തവും. പണ്ടു കഴിഞ്ഞുപോയ നേതാക്കളായിരുന്നു ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠരും പുണ്യാത്മാക്കളും മാതൃകാപുരുഷന്മാരുമായവർ. അവരുടെ മരണത്തോടെ മഹാന്മാരുടെയും പുണ്യാത്മാക്കളുടെയും കുറ്റിയറ്റുപോയി. അവർ ദൈവസമാനരായിരുന്നു. അല്ല, ദൈവങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു. ഇതാണ് ഒരു തെറ്റിദ്ധാരണ. ഈ ധാരണയിലൂടെയാണ് ലാത്ത, മനാത്ത തുടങ്ങിയവർ ദൈവങ്ങളും വിഗ്രഹങ്ങളുമായിത്തീർന്നത്. യഹൂദർക്ക് ഉസൈറും ക്രൈസ്തവർക്ക് ഈസാമസീഹും, ദൈവമായതും ഈ വഴിക്കുതന്നെ. ഈ ലോകത്തു പണവും പ്രതാപവും അധികാരവും സ്വാധീനവുമുള്ളവർ തന്നെയാണ് ഏറ്റം വിശുദ്ധരും പുണ്യാത്മാക്കളുമായിട്ടുള്ളവർ. പണവും പ്രതാപവുമില്ലാത്തവർ അധഃസ്ഥിതരും പതിതരുമാണ്. അത്തരക്കാർ ആചാര്യന്മാരോ, അനുകരണീയരോ ആയി അംഗീകരിക്കപ്പെടാവതല്ല. മുഹമ്മദ് നബിയുടെ പ്രവാചകത്വത്തെ നിഷേധിക്കാൻ ഖുറൈശികളുന്നയിച്ചിരുന്ന ഒരു ന്യായം ഇതായിരുന്നു. ദൈവം ഒരു പ്രവാചകനെ അയക്കുകയാണെങ്കിൽ ദരിദ്രനായ മുഹമ്മദിനെയല്ല അയക്കുക; പ്രത്യുത മഹാനഗരങ്ങളിലെ പണവും പ്രതാപവുമുള്ള നേതാക്കളെയാണയക്കുക. لَوْلَا نُزِّلَ هَـٰذَا ٱلْقُرْءَانُ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنَ ٱلْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ (എന്തുകൊണ്ടീ ഖുർആൻ രണ്ടു നഗരങ്ങളിലെ ഒരു മഹാപുരുഷന്നയച്ചില്ല?!-43:31). ഇതിനു നൽകുന്ന വിശദീകരണമിതാണ്. നിങ്ങളിൽ രക്ഷാർഹരാര്, ശിക്ഷാർഹരാര് എന്നറിയുന്നവൻ അല്ലാഹുവാണ്. അവനാണ് ആകാശ-ഭൂമികളിലുള്ള സകലരെക്കുറിച്ചും ഏറ്റം അറിയുന്നത്. കാരണം അവനാണവരെ സൃഷ്ടിച്ചത്. أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ ٱللَّطِيفُ ٱلْخَبِيرُ (ഓർക്കുവിൻ, സൃഷ്ടിച്ചവൻ അറിയുന്നു. അവൻ സൂക്ഷ്മജ്ഞനും അഗാധജ്ഞനുമാകുന്നു-67:14). ആരൊക്കെ എന്തൊക്കെ അർഹിക്കുന്നുവെന്നും ആർക്കൊക്കെ എന്തൊക്കെ നൽകണമെന്നും ആർക്കെല്ലാം എന്തെല്ലാം നൽകിക്കൂടാ എന്നും നിശ്ചയിക്കുന്നതവനാണ്. വിത്വമായാലും വിജ്ഞാനമായാലും അധികാരമായാലും പ്രതാപമായാലും പ്രവാചകത്വമായാലും പുണ്യാളത്തമായാലും അവന്റെ ജ്ഞാനമനുസരിച്ച് അവൻ നൽകുന്നതാണ് ഓരോരുത്തർക്കും ലഭിക്കുന്നത്. നിങ്ങൾ കണക്കുകൂട്ടുന്നതനുസരിച്ചല്ല അവൻ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെടേണ്ടവരെയും നിഗ്രഹിക്കപ്പെടേണ്ടവരെയും നിശ്ചയിക്കുന്നത്. ٱللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُۥ (തന്റെ ദൗത്യം ആരെ ഏൽപിക്കണം, എങ്ങനെ ഏൽപിക്കണമെന്ന് അല്ലാഹുവിന് നന്നായറിയാം-6:124).

أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ ۚ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُم مَّعِيشَتَهُمْ فِى ٱلْحَيَوٰةِ
ٱلدُّنْيَا ۚ وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَـٰتٍ

(ഇവരാണോ നിന്റെ നാഥന്റെ അനുഗ്രഹം വീതിച്ചുകൊടുക്കുന്നത്? അവർക്ക് ഭൗതിക ജീവിതത്തിൽ വിഭവങ്ങൾ വീതിച്ചുകൊടുത്തത് നാമാകുന്നു. ചിലർക്ക് നാം ചിലരെക്കാൾ പല പടികൾ മികവേകിയിരിക്കുന്നു-43:32). ഈ ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ സമ്പത്തിലും സൗകര്യത്തിലും മാത്രമല്ല. മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും അതു കാണാം. എത്രത്തോളമെന്നാൽ അല്ലാഹു തെരഞ്ഞെടുത്തയച്ച പ്രവാചകന്മാർപോലും, ശ്രേഷ്ഠതയിലും പദവിയിലും ഒരുപോലെയല്ല. ചിലർക്ക് വെളിപാടുമാത്രം നൽകി. ചിലർക്ക് വെളിപാടും വേദവും നൽകി. ചിലർക്ക് പ്രവാചകത്വവും അധികാരവും നൽകി. ചിലരെ ചരിത്രത്തിന്റെ സാരഥികളാക്കി. ഇബ്റാഹീം നബിയെ അല്ലാഹു മിത്രമായി സ്വീകരിച്ചു. മൂസാനബിയോടു നേരിട്ടു സംസാരിച്ചു. ഈസാ നബിക്ക് നിരവധി ദിവ്യാത്ഭുത സിദ്ധികളരുളി. മുഹമ്മദ് നബിയെ അതീന്ദ്രിയ ലോകത്തേക്കുയർത്തി, അവിടത്തെ വിശേഷങ്ങൾ കാണിച്ചു കൊടുത്തു. അന്ത്യനാൾ വരെയുള്ള സകല ജനത്തിനുമുള്ള ദൈവദൂതനാക്കി നിശ്ചയിച്ചു.

ഈ സൂക്തം ദാവൂദിനെ(അ)യാണ് പ്രവാചകന്മാരുടെ പദവി വ്യത്യാസത്തിന് ഉദാഹരണമായി പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നത്. 'സബൂർ' എന്ന വേദം അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയ സവിശേഷമായ അനുഗ്രഹമായും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ധനാഢ്യനോ

ഗോത്രപ്രമാണിയോ അല്ലാത്തതിനാൽ മുഹമ്മദ് പ്രവാചകത്വത്തിന് യോഗ്യനല്ല എന്നായിരുന്നു അറേബ്യൻ വിഗ്രഹാരാധകരുടെ നിലപാട്. ഇസ്രാഈല്യനല്ലാത്തതിനാൽ അയാളെ പ്രവാചകനായി അംഗീകരിക്കാനാവില്ലെന്നു ഇസ്രാഈല്യരും വാദിച്ചു. രണ്ടു നിലപാടുകളെയും ഖണ്ഡിക്കുകയാണിവിടെ. അല്ലാഹു ഒരാളെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നത് മനുഷ്യർ കരുതുന്നതുപോലെ അയാളുടെ തറവാട്ടുമഹിമയോ സമ്പന്നതയോ സ്വാധീനശക്തിയോ നോക്കിയിട്ടല്ല എന്നതിന്റെ വ്യക്തമായ ഉദാഹരണമാണ് ദാവൂദ്(അ). നേരത്തെ അദ്ദേഹം ഒരു സാധാരണ ഇടയൻ മാത്രമായിരുന്നു. അല്ലാഹു അദ്ദേഹത്തെ കരുത്തുറ്റ സൈനികനാക്കി. രാജാധികാരം നൽകി. പ്രവാചകത്വമരുളി. വേദം അവതരിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. ആ വേദത്തിനു ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ടായിരുന്നു. ശ്ലോകരൂപത്തിലുള്ള ഏക സെമിറ്റിക് വേദമാണ് സബൂർ. നിയമവിധികൾ അനുശാസിക്കാത്ത വേദവും അതുതന്നെ. സ്തുതിസ്തോത്രങ്ങളാണതിന്റെ മുഖ്യ ഉള്ളടക്കം. ബൈബിൾ പഴയ നിയമത്തിൽ ദാവീദിന്റെ സങ്കീർത്തനങ്ങൾ എന്ന ശീർഷകത്തിലാണിതു ക്രോഡീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ദാവൂദ്(അ)ന് മുമ്പ് അല്ലാഹു ത്വാലൂത്തിനെ രാജാവായി നിശ്ചയിച്ചപ്പോൾ ധനാഢ്യനല്ല എന്നതിന്റെ പേരിൽ ഇസ്രാഈല്യർ അദ്ദേഹത്തെ രാജപദവിക്ക് അയോഗ്യനെന്നു വിധിക്കുകയുണ്ടായി. അതേ ത്വാലൂത്താണ് പട നയിച്ച് ശത്രുക്കളെ തോൽപിച്ച് അവർക്ക് രാജ്യം നേടിക്കൊടുത്തത് എന്നതും ഇവിടെ അനുസ്മരണീയമാകുന്നു.

56,57. അടിസ്ഥാനരഹിതവും അർഥശൂന്യവുമായ വാദങ്ങളുന്നയിക്കുകയാണ് زعم. അതിൽ നിന്നുള്ള ഭൂതകാല ബഹുവചനക്രിയയാണ് زعمتم. يملكون യുടെ മൂലപദമായ ملك ന്റെ അർഥം ഖുർആൻ ബോധനം ആലുഇംറാൻ 26-ാം സൂക്തത്തിനു താഴെ വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള ഉടമസ്ഥാവകാശമോ അധികാരമോ കഴിവോ ഇല്ലാത്തവരാകുന്നു എന്നാണ് ഇവിടെ فَلَا يَمْلِكُونَ യുടെ താൽപര്യം. ദുരിതത്തിന്റേയും വിപത്തിന്റേയും നിഴൽ പോലും ഇല്ലാതാക്കുകയാണ് كَشْفَ ٱلضُّرِّ. ദുരിതങ്ങൾ മറ്റു ജനങ്ങളിലേക്കോ സ്ഥലങ്ങളിലേക്കോ കാലത്തേക്കോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിപത്ത് വേറൊരു വിപത്തായോ മാറ്റലാണ് تحويل കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. الوسيلة الى الله-അല്ലാഹുവിലേക്കു മാർഗം തേടുക എന്നത് العبادة لله-അല്ലാഹുവിന് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുക-എന്നതിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഷ്യമാണ്. അല്ലാഹുവിലേക്കടുക്കാൻ ഇബാദത്ത് അല്ലാതെ മറ്റൊരു മാർഗമില്ല. أَيُّهُمْ أَقْرَبُ എന്ന വാക്യത്തിന് വ്യാഖ്യാതാക്കൾ രണ്ടുതരത്തിൽ അർഥം കൽപിച്ചിട്ടുണ്ട്. الذي هو اقرب-അവൻ ഏറ്റം അടുത്തവനാകുന്നു എന്നാണൊന്ന്. അതായത് ദൈവപ്രീതിയോട് ഏറെ അടുത്തിരിക്കെത്തന്നെ കൂടുതൽ ഇബാദത്തുകൾ ചെയ്തുകൊണ്ട് ആ പ്രീതി വർധിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണവർ. أيّ നെ (ആര്) ചോദ്യസൂചകമായി എടുത്തുകൊണ്ടുള്ളതാണ് മറ്റൊരർഥം. അതായത് ആർക്കാണ് അധികം ദൈവപ്രീതി നേടാനാവുക എന്ന വിചാരത്തോടെ മത്സരിച്ച് ഇബാദത്തു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് അവർ.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഈ രണ്ടു സൂക്തങ്ങളുടെ സാംഗത്യം പല രീതിയിൽ വിലയിരുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രഭാഷണധാരയുടെ സന്ദർഭോചിതമായ ഘടകം തന്നെയാണിവയെന്നാണൊരു വീക്ഷണം. ഇതനുസരിച്ച താൽപര്യമിതാണ്: അല്ലാഹു ശ്രേഷ്ഠതയരുളി അനുഗ്രഹിച്ച പലരെയും ആളുകൾ ദൈവങ്ങളോ ദൈവതുല്യരോ ആയിക്കണക്കാക്കി ആരാധിക്കുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ അവർക്ക് അൽപം പോലും ദിവ്യത്വമില്ല. നിങ്ങൾ ദിവ്യത്വമാരോപിക്കുന്ന പുണ്യാത്മാക്കളെ ഒന്നു വിളിച്ചു പ്രാർഥിച്ചു നോക്കുക. നിങ്ങളെ ബാധിച്ച ഒരു ദുരിതവും ഇല്ലാതാക്കാനോ മറ്റേതെങ്കിലും ജനത്തിലേക്കോ സ്ഥലത്തിലേക്കോ മാറ്റാനോ ഉള്ള അധികാരമോ കഴിവോ ഒന്നും അവർക്കില്ലെന്ന് അപ്പോൾ ബോധ്യമാകും. വാസ്തവത്തിൽ നിങ്ങൾ വിളിച്ചു പ്രാർഥിക്കുന്ന ഈ മഹാന്മാർ തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടിയും അനുഗ്രഹത്തിനുവേണ്ടിയും, ആർക്കാണത് കൂടുതൽ നേടാനാവുക എന്ന മത്സരബുദ്ധിയോടെ ആരാധനകളിൽ നിരതരാകുന്നു. തങ്ങൾ അല്ലാഹുവിന്റെ ശിക്ഷക്കിരകളായിത്തീരുമോ എന്ന് വല്ലാതെ ഭയപ്പെടുന്നുമുണ്ടവർ. കാരണം, ആരെയും ശിക്ഷിക്കുവാനധികാരവും കഴിവുമുള്ളവനാണല്ലാഹു. തന്റെ പരമാധികാരത്തെയും നിയമശാസനകളെയും ധിക്കരിച്ച ആരെയും അവൻ ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കുകയുമില്ല. അതിനാൽ ദൈവശിക്ഷയിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ എല്ലാവരും തികഞ്ഞ ജാഗ്രത പുലർത്തുക തന്നെ വേണം.

ഈ സൂക്തങ്ങൾ 52-ാം സൂക്തവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്നാണ് മറ്റൊരു കാഴ്ചപ്പാട്. അതുപ്രകാരം ആശയം ഇതാണ്: അല്ലാഹുവിന്റെ വിളികേട്ട് എഴുന്നേറ്റു വരുമ്പോൾ, നിങ്ങൾ പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദൈവങ്ങളാരും അവിടെ നിങ്ങളെ സഹായിക്കാനുണ്ടാവില്ല. നിങ്ങൾ വിളിച്ചാൽ അവർ വിളികേൾക്കുകയില്ല. കേട്ടാൽ തന്നെ നിങ്ങളുടെ ദുരിതങ്ങളകറ്റാനോ ചുരുങ്ങിയപക്ഷം അതിലെന്തെങ്കിലും മാറ്റം വരുത്താനോപോലും അവർക്കാർക്കും കഴിയുകയുമില്ല. അവർ തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ കാരുണ്യം തേടിക്കൊണ്ടും ശിക്ഷയെ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടും ദൈവപ്രീതിക്കുവേണ്ടി പ്രാർഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരിക്കും.

മറ്റൊരു വ്യാഖ്യാനം ഇപ്രകാരമാണ്. 55-ാം സൂക്തത്തിനും 57-ാം സൂക്തത്തിനുമിടയിലുള്ള ആനുഷംഗിക വാക്യമാണ് 56-ാം സൂക്തം. ആശയമിതാണ്: ദാവൂദിനെപ്പോലെ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹഭാജനങ്ങളായ മഹാന്മാർ പോലും നിങ്ങളുടെ ആപത്തകറ്റാനോ അതിൽ വല്ലമാറ്റവും വരുത്താനോ അധികാരവും കഴിവുമുള്ളവരല്ല. ആ പുണ്യാത്മാക്കളും അല്ലാഹുവിന്റെ പ്രീതിയും കാരുണ്യവും തേടിക്കൊണ്ടും അവന്റെ ശിക്ഷഭയന്നുകൊണ്ടും അവനെ ആരാധിക്കുന്നവരാകുന്നു. മൂന്നു കാഴ്ചപ്പാടുകളുടെയും സാരാംശം ഒന്നു തന്നെയാണ്.

ഈ സൂക്തത്തിന്റെ അവതരണ കാരണം സൂചിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടു നിവേദനങ്ങളുണ്ട്. ഇബ്നു മസ്ഊദ് പ്രസ്താവിച്ചതായി ബുഖാരിയും മറ്റും ഉദ്ധരിക്കുന്നു: "ജിന്നുകളെ ആരാധിക്കുന്ന കുറെ ആളുകളുണ്ടായിരുന്നു. ചില ജിന്നാരാധകർ ഇസ്‌ലാം സ്വീകരിച്ചു. മറ്റുള്ളവർ ജിന്നു പൂജയിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. അവരെക്കുറിച്ചാണ് ... قُلِ ٱدْعُوا۟ ٱلَّذِينَ എന്ന സൂക്തം അവതരിച്ചത്." മറ്റൊരു നിവേദനം ഇപ്രകാരമാണ്. രൂക്ഷമായ ക്ഷാമം ബാധിച്ച ഖുറൈശികൾ റസൂൽ തിരുമേനിയെ സമീപിച്ച് ആവലാതിപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് അല്ലാഹു ഈ സൂക്തം അവതരിപ്പിച്ചത്. അവരോട്, നിങ്ങളെന്തിനാണ് മുഹമ്മദ് നബിയോട് ആവലാതിപ്പെടുന്നത്. നിങ്ങൾ രക്ഷകരായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ആസ്ഥിത്വങ്ങളോടു പ്രാർഥിച്ചു നോക്കൂ എന്ന് പറയുകയാണീ സൂക്തം.

58. നേരത്തെ 11-ാം സൂക്തത്തിൽ, പ്രവാചകൻ താക്കീതു ചെയ്യുന്ന ദൈവിക ശിക്ഷ വേഗമിങ്ങു കൊണ്ടുവന്നാട്ടെ എന്ന് അവിശ്വാസികൾ തിരക്കു കൂട്ടുന്നതിനെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരുന്നുവല്ലോ. അതിന്റെ മറുപടിയാണിത്. അധർമത്തിലും അസത്യത്തിലും വിഹരിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങൾ രണ്ടാലൊരു പരിണതി നേരിടുക അനിവാര്യമാണ്. ഒന്നുകിൽ അല്ലാഹു അവരെ തീരെ നശിപ്പിച്ചു കളയുക. അല്ലെങ്കിൽ കൊടിയ പീഡനത്തിനിരയാക്കുക. ശിക്ഷയിറക്കുന്നതിന് അല്ലാഹു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള നടപടിക്രമം ഈ സൂറഃയിലെ 16-ാം സൂക്തം വിശദീകരിക്കുന്നു:

وَإِذَآ أَرَدۡنَآ أَن نُّهۡلِكَ قَرۡيَةً أَمَرۡنَا مُتۡرَفِيهَا فَفَسَقُواْ فِيهَا فَحَقَّ عَلَيۡهَا ٱلۡقَوۡلُ

فَدَمَّرۡنَٰهَا تَدۡمِيرٗا ﴿١٦﴾

ഈ നടപടിക്രമം വഴിതെറ്റിയ എല്ലാ സമൂഹങ്ങൾക്കും ബാധകമാണ്. ഖുറൈശികളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം അവർ അക്രമത്തിന്റെയും അധർമത്തിന്റെ മൂർധന്യത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അല്ലാഹു അവരിൽ നിന്നു തന്നെയുള്ള ഒരു പ്രവാചകനെ അവരിൽ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ദൈവിക നടപടി ക്രമത്തിലെ അവസാന ഇനമാണ് പ്രവാചക നിയോഗം. ദൈവദൂതനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അസത്യമാർഗത്തിൽ തന്നെ മുന്നോട്ടു പോവുകയാണെങ്കിൽ സ്വയം വീണ്ടെടുക്കാൻ ഒരു നിശ്ചിത കാലം കൂടി സാവകാശം നൽകുക. എന്നിട്ടും പുനരാലോചനക്കു തയാറാകുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ കാലാവധി അവസാനിക്കുന്നതോടെ അവർ നശിപ്പിക്കപ്പെടുക അനിവാര്യമാകുന്നു.

ഈ സൂക്തം 'ഒരു നാടുമില്ല'- وَإِن مِّن قَرۡيَةٍ എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് അക്രമത്തിലും അധർമത്തിലും ആണ്ടുപോയ ഒരു നാടുമില്ല എന്നാണ്. ആദ് ഥമൂദ് വർഗങ്ങൾ നേരിട്ടതുപോലുള്ള സമ്പൂർണമായ ഉന്മൂലനമാണ് هلاك-നാശം-കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. ക്ഷാമം, വെള്ളപ്പൊക്കം, പരദേശികളുടെ ആക്രമണം തുടങ്ങിയവയാണ് കഠിനമായ ശിക്ഷ. സത്യ-ധർമങ്ങൾ പാലിക്കപ്പെടുന്ന നാടുകൾ ഉന്മൂലനം ചെയ്യപ്പെടുകയില്ല. وَمَا كَانَ رَبُّكَ لِيُهۡلِكَ ٱلۡقُرَىٰ بِظُلۡمٖ وَأَهۡلُهَا مُصۡلِحُونَ (നാട്ടുകാർ സംസ്കരണ പ്രവർത്തനത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ അന്യായമായി നാടുകളെ നശിപ്പിക്കുക നിന്റെ നാഥന്റെ നടപടിയല്ല തന്നെ-11:117). وَمَا كُنَّا مُهۡلِكِي ٱلۡقُرَىٰٓ إِلَّا وَأَهۡلُهَا ظَٰلِمُونَ (നാട്ടുകാർ അക്രമികളായിട്ടല്ലാതെ നാം നാടുകളെ നശിപ്പിക്കുകയില്ല-അൽ ഖസ്വസ്:59).

الكتاب നെയാണ് മൗലിക പ്രമാണം എന്ന് തർജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുദ്ദേശ്യം സുസ്ഥിര ഫലകം-لوح المحفوظ ആണ്. ഓരോ സമുദായവും ഇന്നയിന്ന അധർമങ്ങളുടെയും അസത്യങ്ങളുടെയും ഉപാസകരാകുമെന്നും തൽഫലമായി അവർക്ക് ഇന്നയിന്ന ദുർഗതികൾ വന്നുഭവിക്കുമെന്നും അതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 'അൽ കിതാബ്' അല്ലാഹു മനുഷ്യരുടെ മാർഗദർശനാർഥം പ്രവാചകന്മാരിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ച വേദങ്ങളുമാകാം. അപ്പോൾ താൽപര്യം ഇപ്രകാരമാകുന്നു: അധർമങ്ങളിലാണ്ടുപോകുന്ന നാടുകൾ ഉന്മൂലനം ചെയ്യപ്പെടുകയോ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുക അനിവാര്യമാണെന്നത് അല്ലാഹു വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെ നൽകിയിട്ടുള്ള അലംഘനീയമായ താക്കീതാകുന്നു. ■